

zen Minnehandel met omzichtigheid te verbergen; behalven dat ons veinzen nutteloos zoude geweest zyn; de oogen eener Medeminnares zyn te fcherpziende, en dus ontdekte *Babet* wel haaft, dat ik *Leonora* beminde, dat *Leonora* my beminde; en dat wy eene geheime verftandhouding met den anderen onderhielden.

Hoewel zy dit nu al lang gewagt en gevreesd hadt, zo vervulde nochtans de ontdekking daar van haar met eenen doodelyken haat. De jaloefie en de woede gaven haar allerlei verderfelyke aanslagen aan de hand; zy verwierp ze echter allen, en verkoos eenen weg, welke haar de zeekerfte en voordeligfte voorkwam.

Wy kwamen dikwils in 't geheim te famen. Naardien ik op het Slot woonde, was het my niet moejelyk, ten allen tyden in *Leonora's* kamer te komen, en 't waren gemeenlyk de uren na de Avondmaaltijd, welken wy tot onze byeenkomst verkozen hadden. *Leonora* was dan alleen, terwyl haare Ouders met eenige Officieren met de kaarten speelden, en, wanneer 'er voor my gelegenheid was haar te volgen, gaf zy my by haar vertrek een' wenk. De onfchuld was eene onaffcheidelyke medegezel-

gezellin onzer byeenkomsten, wy verlangden geen ander vermaak, dan het geluk, van elkander ernstig van onze onderlinge liefde te verzeekeren, ons daar over te onderhouden en ons zelveu gestadig met eene zoete vleyende hoop bezig te kunnen houden. Zulken alleen onder myne Leezers, die zelfs bemind hebben, weten, dat het aan twee Verliefde harten by hunne geheime gesprekken nimmer aan stof ontbreekt.

Babet hadt al dra onze samenkomsten uitgevorscht, en zelfs den afgesproken wenk myner beminde afgeloerd. Menigmaal wenschte zy ons onverhoeds te kunnen verrassen, doch, dewyl zy altoos by de Speeltafel van Mevrouw van *Marwyë* moest tegenwoordig zyn, was haar dit niet wel mogelyk. —

Op zekeren dag gaat zy naar den Gouverneur, die haar met zyne byzondere gunst vereerde, en zegt, dat zy Iem een geheim van 't uiterste aanbelang te ontdekken hadt, daar de welvaart van zyn gantsche Huis van afhing; dat zy echter alvorens eene verzeekering by eede verzogt, dat Hy nooit haarer vermelden, noch aan iemand, wie het ook zy, aanvertrouwen

zoude , dat dit bericht van haar kwam.

De Gouverneur wierdt ongerust , hy zweert haar een onkreukbaar stilzwygen, teffens met belofte, van haaren getrouwen dienft boven dien met de grootfte beloningen te zullen vergelden.

Na veel omwegen en talmeryen geeft *Babet* eindelyk aan zyn Ed. te verftaan; dat zy eene heimelyke verftandhouding tuffchen my en zyne Dogter ontdekt hadt; en voor onaangenaame gevolgen beducht was.

De Gouverneur was razende van gramfchap by deze ontdekking, Hy sprong op, en wilde zyne Dogter op fttaande voet vast zetten en my aan zyne wraak opofferen.

Met zeer veel moeite hieldt *Babet* Hem tegen. Matig uwen toorn , myn Heer; zei zy, op eenen zoet vloejenden toon; veelligt zyn het maar ongegronde giffingen. Overtuig u eerst zelfs van de waarheid van 't gene ik gezegd hebbe, en neem dan uw befluit op de zachtfte wyze. Gy moet *Leonora* onder eenen ftrengen band, onder een naauw opzicht, houden, en *Kori* moet geheelyk van haar gefcheiden worden. Ik twyfel , of het kwaad juiſt tot nog toe zo groot is, als gy miſſchien

schien wel vreesft. In allen gevalle men kon *Kori* opfluiten, of naar de eene of andere ver afgelegene Colonie heen zenden; — dan, dat alles zult Gy zelfs beft, naar dat Gy 't te rade vindt, kunnen befchikken: alleenlyk, dat Uw Ed. toch aan geen fterveling bekend maake, dat ik u van dit alles onderricht hebbe.

De Gouverneur omhelsde *Babet* met veel levendigheit, en noemde haar de Behoudfter van zyn Huis, zynen Befchermengel. Hy beloofde, haaren raad in allen deele getrouwelyk te zullen volgen, maar verzogt haar ernftiglyk, niets van dit alles aan zyne Gemalin te ontdekken, op dat deze zich tegen zyn voorneemen niet ftellen mogte. Zy heeft, zeide Hy, eene uitfporige genegenheit voor dien Ondankbaren, en ik wil met de uiterfte strengheit zynen moedwil straffen. Ik twyfel geen oogenblik aan de waarheit van uw gantsche bericht; alleenlyk verwondert het my maar, dat ik, door zyne goede hoedanigheeden verblind, deze famenzweering niet zelfs al over lang ontdekt hebbe.

Babet deedt nu verdere opening van de zaak, en verwittigde Zyn Ed. wat nader van onze geheime byeenkomsten; zy raad-

de Hem , dat Hy zyne Dogter 's avonds eens overvallen moest , wanneer zy Hem zeker teken met het laten vallen van haaren Neusdoek zou gegeven hebben.

Wy vreesden niets minder , dan eene verrassing , en kwamen , naar gewoonte , by malkanderen , latende ons onbekommerd aan onze tederheid over.

Op een' avond , doe wy even by elkander zaten , en *Leonora* eene myner handen in de haare gelegd hadt , en haar hoofd tegen myn borst leunde , wierdt plotseling de deur geopend , en woedende , als eene helsche Furie , stormt de Gouverneur binnen.

De schrik maakte ons onbeweeglyk en spraakeloos.

Rampzalige ! riep de Gouverneur , met eenen ontblooten degen op my inlopende , gy misbruikt dan dus myne goedheid , om eene schandvlek op myn Huis te brengen ; ontvang den loon uwer ondankbaarheid ! ———

Met deze woorden ligte Hy zynen arm op , om my den doodelyken stoot toe te brengen , doch *Leonora* viel in zyne armen , — Houdt op , Vader ! riep zy met eenen yffelyken gil , ik , ik alleen ben schul-

schuldig. --- Terstond drongen eenige Officiers, *Babet*, en de Gemalin des Gouverneurs de Kamer in, en verhinderden Hem in de uitvoering zyner woede.

Ik wierp my nevens *Leonora* aan zyne voeten, en wilde het waagen, Hem de onschuld onzer Liefde te bezweeren, en zyn medelyden ootmoedig af te sineeken, maar Hy wilde my niet horen. ———

Ik dank het *Leonora*, zei Hy, dat zy my verhinderd heeft, u aan myne eerste woede op te offeren; de straf zou veel te zacht geweest zyn; verschrikkelykere pynen wagten u, rampzalige Slaaf! ter straffe van uwe misdaad. En gy, onwaardige Dogter! vertrek uit myn gezicht; ook gy zult de uitwerking myner rechtvaardige granschap ondervinden. Geen voorbiddenden, Mevrouw! voer Hy voort, doe Hy zag, dat zyne Gemalin den mond opende, om ons te verdedigen; ik heb maar al te veel toegeevendheid jegens u betoond; ik heb het u te danken, dat deze rampzalige myne Dogter onteerd, en alle myne hoop verydeld heeft. Gy hebt dezen Adder in mynen boezen gezet, op dat hy myn hart den doodelyken steek toebrengen zoude, maar hy zal vertreden worden, hy zal ver-

treden worden, niets zal aan myne wraak paalen stellen.

Niemand van alle de genen, die 'er tegenwoordig waren, durfde den mond openen, zy zagen, dat de woede van den Gouverneur ten hoogften top geftegen was. Hy riep eenige Slaaven binnen. Bindt hem, fchreeuwde Hy uit, bindt hem, hy is een Slaaf, even als gy zyt, fleep hem in uwen Kerker, uw leven zal my voor het zyne borg zyn.

Men gehoorzaamde; men trok my de Uniforme uit, en de klederen van eenen Lyfeigenen aan, bondt myne handen en voeten, en fleepte my in een donker gat, daar men my met eenen ketting aan de muur vast maakte.

In dezen elendigen en naaren toestand verlieten zy my. De grond was met drek en modder bedekt, nauwlyks fcheen 'er een ftraal van licht in mynen Kerker, en myne ketenen waren maar even lang genoeg, dat ik my omkeren, of nederzitten, of ftaan, konde. Dan, niets was nog te vergelyken by het kwaad en de fmerten, waar mede myne eigene overdenkingen, en de aanmerkingen, welke ik thans zelve maakte, my folterden. Duizendmaal vervloek-

vloekte ik het rampzalig oogenblik, dat my uit de Hutten der *Kochackers* uitgerukt en my in 't Paleis der Europeanen gevoerd hadt, om hier den verschrikkelyksten dood te sterven. Immers ik verwachtte alreede het Noodlot der Slaaven, die aan eene halsmisdaad schuldig zyn, naamlyk, van de Olyphanten vertreden te worden.

Niet minder ontrustede my het Noodlot van *Leonora*. Naderhand vernam ik eerst, dat de Vaderlyke Liefde over alle de gevoelens van wraak en misnoegen gezepraald hadde. Zy wierdt in haare kamer bewaard onder het opzicht van de verraaderfche *Babet*, welke haar tot gezelschap was toegevoegd geworden; niemand anders mogt haar zien; haare Moeder zelfs was het niet vergund, tot haar vertrek te naderen.

De Gouverneur was niet te verbidden, en hadt onherroepelyk besloten, my den gantschen last zyns toorns te doen gevoelen. *Leonora* zelfs zag de vreesfelyke toerustingten tot myne yffelyke doodstraf uit haar venster. Men beschreef haar den naaren en treurigen Kerker, in welken men my gesloten hielt, en de onmenschelyke

behandelingen, welken ik ondergaan moest. Raauwe wortelen, zo als onze Natie die spyft, en water was myn kost, en de vloer myner gevangenis myn bedde.

Bedonderd en in een foort van verdoo- ving bragt ik agt dagen in deze affchuwwe- lyke plaats door, verwagtede met sidde- ren en beeven den dag af, die myn Nood- lot befliffen zoude.

Mevrouw van *Marwyk* was intuffchen, even als *Leonora*, dag en nacht op mid- delen bedacht, om my te redden. *Babet* zelfs wenschte my de straf, welke my be- ftemd was, te ontrukken. Zy wift wel, wat vermogen zy op het hart van den ou- den Heer hadt, maar befloot, het tot het uiterfte te laten komen, op dat de uitge- staane elenden en de fchrikken des doods my te geneigder maken mogten, om haa- re oogmerken te bevorderen.

Leonora was ook wel bewuft, dat *Ba- bet* de eenigfte Perfoon was, van wien zy durfde hopen, dat haaren Vader mis- fchien zou bewegen kunnen, my Pardon te verlenen. Zy vleide en liefkoosde der- halven dit Vrouwspersoon, aan welker op- zicht zy was aanvertrouwd, op alle be- denkelyke wyzen, om haar ten mynen

voordeele in te nemen. Dan, *Babet* bleef lang onbeweeglyk. Intusschen zag *Leonora* my in gevaar, den ysselyksten dood te zullen sterven. In dezen haaren angstwierp zy zich voor de voeten van haare bediende neder, en badt haar, my het leven te willen redden.

Zegepralende zag *Babet* haare Medeminnares, welke in alles zo ver boven haar verheven was, in deze vernederende gestalte. — Sta op, Juffer, zide zy, ik kan u niet langer wederstaan; ik wil beproeven, of het ook mogelyk zy, uwen *Kori* het leven te behouden.

Met deze woorden begaf zy zich ter kamer uit, onder voorwendzel, eene poging ter myner verlossing te willen waagen.

Met een treurig gelaat komt zy kort daar na te rug. — Wat brengt gy my voor tyding, *Babet*, riep *Leonora* tusschen vrees en hoop haar te gemoete? Leven, of Dood!

De Gouverneur, antwoordde *Babet*, was lang onverbiddelyk; *Kori* moest zyné wreede straf ondergaan; maar eindelyk hebben myne traanen Hem vermurwt: Hy wil hem het leven schenken, maar onder die voorwaarde, dat ik het offer van die

Ge-

Genadegift zyn moet , en dit ; denk ik , zult gy niet van my begeeren.

Verklaar u duidelyker , lieffte *Babet* , riep *Leonora*. —

Nu dan ; ik zou moeten besluiten , met *Kori* te trouwen ; op dat 'er voor hem geen kans meer zy , ooit in 't toekomende weder op eenige verbintenis met u te denken en dan wil de Gouverneur ons beiden naar eene ver af gelegene Colonie verzenden.

Kon *Leonora* wel eene harder voorwaarde voorgeslagen worden , om myn leven te redden , dan deze ? Men moet zelfs be mind hebben , om zich alle die ongelukkige aandoeningen en slingeringen , met welken haar teder hart op dat tydftip gefolterd wierdt , regt en levendig te kunnen voorstellen : dan , deze stryd duurde slechts eenige oogenblikken . De wensch , van my het leven te behouden , kreeg de overhand. —

En gy kunt dan ook nog een oogenblik in bedenken staan , wreede *Babet* , zei zy ; (na dat zy een' tyd lang in een diep nadenken stom en onbeweeglyk gezeten hadt ,) het leven van twee ongelukkigen daar door te behouden , dat gy uwe hand
aan

aan eenen beminnenswaardigen Man geeft!
 Of vergt gy nog eerst van my eene nieuwe verootmoediging? — Wel aan! — Zie my hier dan nog eens aan uwe voeten, *Babet*, uwe Medeminnares, en t'fiens uwe Meesteresse, aan uwe voeten, uw medelyden affmecken; stel u de grootheid myner vertwyfeling voor, daar ik u zelf knie ende bidde, uwe hand aan eenen Man te geven, wien ik lief hebbe, meer lief hebbe, dan myn eigen leven, want ik voele, dat ik den dag niet zal overleven, die my voor eeuwig van hem scheuren zal.

Maar Juffrouw! bedenk u, viel *Babet* haar in de reden, gy hebt hem lief: zou ik u dan niet beledigen, wanneer ik het besluit nam, voor hem onder zo een beding om Pardon te bidden? Hy bemint u; zal hy ooit kunnen besluiten, myne hand aan te nemen?

Hy zal wel; ik verzeeker het u, *Babet*, riep *Leonora*, hy zal het doen: ik zal hem een Briefje van myne hand doen bezorgen, waar in ik hem zelfs bidden zal, om het te doen; en ik zal u zegenen, *Babet*, dat gy mynen Lieftien het leven gered hebt; van alle aanspraak, die ik op zyn hart heb, sta ik af, gy zult zyne Beminde

minde zyn, en zyn teder en edelmoedig hart zal uwe grootmoedigheid belonen; hy zal nimmer vergeten, dat hy u zyn leven te danken heeft: *Babet*, lieffte *Babet*; zult gy, kunt gy, dit nog langer weigeren?

Eindelyk, na veel tegenredenen, en kwanswys als gedwongen, beloofde zy dat gene, 't welk eigenlyk het waare doel haarer wensch en begeerte was. Thans vervoegt zy zich eerst tot den Gouverneur: zy bekende Hem, dat zy my lief hadde, en badt Hem, my onder dat beding het leven te schenken, dat ik haar trouwen zoude, en ons beiden dan naar eene afgelegene Colonie te zenden.

De Gouverneur stondt haar alles gereedelyk toe, en het gantsche bedryf wierdt zo bestemd en afgesproken, als de uitvoering daar van hun beiden 't ligste en gevoegelykst scheen.

Men bragt my uit myne gevangenis in een ander vertrek, daar men my een Slaavenkleed aantrok. Men liet my eenige minuten alleen. Gevallig myne hand in myn' zak stekende, vondt ik 'er een Briefje in, en zeer nieuwsgierig opende ik het zelve, — maar, o Hemel! hoe stond ik verbaafd, doe ik daar de volgende woorden
van

van *Leonora's* hand in las :

Zo gy my lief hebt, KORI! gryp dan alle middelen aan, welken men u ter uwer verlossing aanbiedt; ik lid u, ik beveel u, ze aan te nemen.

LEONORA VAN MARWYK.

Tot dit oogenblik toe hadt ik van eenige verraderye nog geen den minsten argwaan. Maar thans viel het my in, of niet misschien *Babet* zich myn ongeluk mogte ten nutte gemaakt hebben, om haar oogmerk te bereiken. Dat zy het echter zelfs was, die my dezen verschrikkelyken toestand berokkend hadt, daar over maakte ik in 't geheel geen gissing.

Men liet my slechts weinige minuten tyd, om aanmerkingen te maken. De stokbewaarder kwam my afhalen. Terwyl hy my over de galery van 't Slot voerde, zag ik van verre een Detachement Soldaaten, in eenen kring vergaderd, en twee Olyphanten binnen in hun perk. — Ik beken gaarne, dat ik ter dier tyd te weinig heldhaftig dacht, dan dat dit gezicht my niet zou hebben doen beeven. Met trillende en tegen den anderen stootende kniën;
trad

tradt ik in de Zaal, daar de Gouverneur, met een aantal van Officieren verzeld, my verwagte. Zyne Gemalin, *Leonora* en *Babet* waren mede tegenwoordig.

Ik naderde met eene eerbiedige buiging.

Kori! (zo sprak de Gouverneur my aan.) Gy weet uwe misdaad; uwe straf wagt u: nog een uur geef ik u tyd; bereidt u intusschen tot den dood.

Hier op drong *Babet* te midden door de Officieren door, wierp zich aan de voeten van den Gouverneur, en badt met traanen om myn Pardon. Zyn Ed. schein een' tyd lang onverbiddelyk, doch eindelijk riep Hy: *Babet*, onder één beding sta ik u zyn leven toe; hy moet uw Echenoot zyn.

Babet zweeg en sloeg haare oogen nederwaards.

Kori! zei de Gouverneur, deze Juffer is uwe Behoudster. Dank het haar, dat ik u uwe misdaad vergeve, ja, ik schenk u het leven; nog meer; ik geef u uwe Bediening weder, maar onder deze voorwaarde, dat gy nog heden haar in huwelyk nemen zult. Ik vertrouw, dat gy zo veel gevoel van dankbaarheid hebt, dat

gy,

gy, als Echtgenoot, erkennen zult 't gene gy aan haar schuldig zyt.

Ik stondt vol van verbaafdheid, als een Standbeeld, onbeweeglyk. Dewyl de veraderye van dit Vrouwsperfoon my tot hier toe geheel onbekend was, moest ik my over haare grootmoedigheid verwonderen; maar myn hart weigerde nog steeds haar te beninnen.

Ik zag *Leonora* aan; zy wenkte my, de aanbieding van den Gouverneur aan te nemen: ik viel aan zyne voeten, dankte Hem voor zyne grootmoedigheid, en onderwierp my aan zyne bevelen.

Veelligt zal dit myn besluit der Liefde's Heldenmoed beledigen, welken de Europeanen, zonder dien te oefenen, zo hemelsbreed in hunne Schriften roemen en aanpryzen: doch ik was een *Hottentot*, en het dacht my veel beter gedaan, *Babet* te trouwen, en dus myne Liefste te laten varen, dan my van de Olyphanten te laten vertrappen.

Babet kon haare vreugde niet langer matigen: zy tradt naar my toe, en omhelsde my. Ik bedankte haar met weinig woorden, en die denkelyk ook weinig samenhang hadden, vindende my zelve in

eene onbeschryfelyke verwarring. Men trok my de uniforme weder aan, en gaf my myn' Degen te rug. — Ik liet hen in alles met my begaan, ik was geheel wezenloos, en zag, of hoorde niets, wat 'er rondom my omging.

De Gouverneur gaf bevel, dat nog dien zelfden middag ons Huwelyk zoude voltrokken worden. Ik en *Babet* moesten aan zyne Tafel spyzen. Alles ging wel, allen waren vergenoegd, behalven ik en *Leonora*; beiden zaten we in diep gepeins en in eene gedurige verstroojing van gedachten. Steelswyze en ter vlugs ontmoeteden elkander zomtyds onze oogen en in ons gelaat zag men genoegzaam alle de gevoelens onzer harten.

Na de Maaltyd stal ik eenige oogenblikken, om *Leonora* te spreken, terwyl de Gouverneur *Babet* in zyn Cabinet hadt laten roepen. —

Wreede *Leonora!* zeide ik, wat hebt gy van my gevorderd? Was 'er dan geen ander middel, om my van dien vreeslyksten dood te bevryden, als eene verbintenis met dit Vrouwspersoon?

Zwyg, viel *Leonora* my in, houdt op, en doorgrief myn hart niet door wreede

ver-

verwytingen! Verbindt u met *Babet*. De Hemel gunde ons dat geluk niet, welke onze Liefde ons toeschikte. *Babet* verdient uwe ted rheid. Gy hebt haar het leven te danken; erken, en volbreng uwen pligt, en beloon het hart dezer edelmoe-dige Juffer op eene w ardige wyze. Vergeet gy my, *Kori!* Ik zal u nimmer vergeten, en hoe ver wy ook van den anderen mogen gescheiden zyn, zal toch u ve Beeltenis eeuwiglyk in myn hart geprint blyven.

Eenige Heeren, die ons naderden, verhinderden my, eene nadere verklaring te vragen v n het gene zy van eene *naby zyn-de scheidng* gemeld hadt. Wy moesten ons gesprek afbreken; een Bediende kwam my boodschappen, dat alles tot de Trouwplegtigheid gereed was.

Wy gingen naar de Slot-Kapel, en in tegenwoordigheid van den Gouverneur en deszelfs Gemalinne en van eenigen der voornaamste Officieren, wierd ik plegtiglyk met *Babet* verbonden. *Leonora* hadt, onder voorwendzel van onpasselyk te zyn, deze plegtigheid niet willen bywoonen. Zy was beducht, geen kragten genoeg te zullen hebben, om dit gezicht te kunnen

verdragen: ook vreesde zy, dat zy door haar byzyn myne smerten vermeerderen zoude.

Met veel vrcugdebedryven wierdt deze angstige dag besloten, en men maakte zich vaerdig, om het nieuw getrouwde paar naar hunne Slaapkamer te geleiden.

Ik beken 't, ik gevoelde thans veel tegenenheid voor myne Gemalinne, en hadt haar met myn gantsche hart eene eeuwige trouw gezworen: ik besloot, myne oude Liefde tegen te gaan, en alle myne toederheid aan haar, die my uit dezen noed en dood verloft hadt, toe te wyden.

Men liet ons alleen. *Babet* was in een dun Nachtgewaad verrukkender, dan ooit. Ik hadt nauwslyks de deur gesloten, wanneer zy wederom van 't Bed ging en eenen slaaprok aandeedt. Ik tradt naar haar toe; — Grootmoedige *Babet*, zeide ik, haare hand vattende en dezelve met een waar gevoel van dankbaarheid aan myne lippen drukkende, — gy hebt een hart overwonnen, 't welk geen de minste beweging van Liefde voor u gevoelde: tegenwoordig gevoelt het die, en 't staat alleen voor u. Gy hebt my 't leven gered, en 't is myn pligt, dit leven u geheel

en alleen toe te wyden. Ontving dan myne hulde, Mevrouw! en de verzeeking teffens, dat ik u eerbiedige en bewondere; nog meer; ik bemin u, *Babet!* uwe goedheid verpligt my daar toe. Vergeef my, zo nog zomwylen het zoet aandenken aan een Perfoon, welke ik aanbadt, my eenigermaten ontruffen mogt; ook dezen zwakken tegenstand zult gy eindelyk overwinnen, en uwe Triumph zal als dan des te glansryker en heerlyker zyn.

Babet hadt niet minder, dan dusdanige aanspraak, verwacht. Zy, die zich zelven best kende, en wel overtuigd was, hoe weinig zy dien lof, welken ik haar gaf, verdiende, wierdt op 't levend'gft getroffen. Een gantsche stroom van traanen gudsfe uit haare oogen. —

Zy vattede myne hand en bevoogtigde die met haare traanen; — Ach *Kori!* zei zy, ik verdien uwe liefde niet; *Leonora* is dezelve meer waardig: ik verdien een voorwerp van uwen haat, van uw afgryzen en van uwe vervloekingen te zyn, — ik ben het, die u uit de armen uwer beminde ontrukkt hebbe. —

Hier hieldt zy stil, en heeft my naderhand beleeden, dat zy in dit oogenblik

willens was geweest , my eene volledige bekenenis van haare verraderyen te doen , maar dat zy vreesde , dat myne gramschap haar en my beiden zoude ongelukkig maaken.

Laat my varen , voer zy eindelyk af snikkende voort , ik wil volstrekt eenen Triumph niet genieten , dien ik enkel aan de vrees voor den verschrikkelyksten dood te danken heb : ik ben uwe Echtgenoot , gelukkig genoeg , als gy my slechts mer de eer verwaardigt , dien naam te mogen voeren ; — dóór een soort van dwang heb ik dit voorrecht verkregen , — doch uwe rederheid en liefde wil ik eerst verdienen , door alle pogingen aan te wenden , om u te behagen ; ik vorder niet van u , dat gy my zult lief hebben , voor dat uw eigen hart het u beveelt.

In dit oogenblik vergat ik *Leonora* , en de geheele Waereld rondom my. *Babes* schiep my eene Godheid te zyn. Ik omhelsde haar met een vuur , dat haaren hoogmoed streelde. — Ik bemin u , waardigste Gemalin , riep ik uit , en geen oogenblik zal myn geluk vertragen.

Welhaast overwon ik haaren zwakken tegenstand : ik geleidde haar naar bed , en

ge-

genoot in haare armen alle de zoete verrukkingen eener allerzuiverste liefde, welke niet uit wellust, noch uit tederheid, maar enkel uit eene overmaat van dankbaarheid, voortsprong.

Babet achtte zig gelukkig: ook ik zelve geloofde, in de dronkenschap myner zinnelyke vermaaken, gelukkig te zyn. Dan, by 't ontwaken verdweenen alle die aangename Droomen, en de Beeltenis van *Leonora* verscheen weder aan myne oogen in haaren volkomensten glans. Zy schieen my van ontrouw te beschuldigen.

Deze invallende verbeelding vervulde my met eene diepe zwaarmoedigheid. Te vergeeffsch zocht *Babet* door de tederste liefkoozingen my te vervrolyken, en ik deed geweld op my zelve, om myne droefgeestigheid te verbergen. Maar myne Echtgenootte was te scherpziende; met eenen opslag haarer oogen doordrong zy het binnenste van myn hart; zy vondt, dat dit teder vuur, met welk ik gisteren avond ons Huwelyks verbond verzeegelde, niers anders, als eene ligtelyk voorbygaande giftig en opzieding des bloeds, geweest was. Zy verborg haare finerte van dit ontdekt te hebben en poogde door de

vleyendste liefkoozingen en streelingen op het zorgvuldigste, eene duurzaamē genegenheid te gewinnen.

Des morgens ontboodt de Gouverneur my by zich. *Kori!* zeide Hy, gy weert, wat ik u vergeven hebbe; gy zult, hoop ik, door uwe gehoorzaamheid my wel een bewys uwer dankbaarheid geven willen. Myne begeerte is, dat gy dezen avond u met uwe Echtgenootē in een Schip, 't welk naar *Batavia* zeilree ligt, inschcept, en daar den post van mynen *Agent* waarneemt, dewyl ik hem, die tot hier toe deze Bediening bekleed heeft, naar *Holland* meen te zenden. Gy zult zyn Opvolger wezen. Voor de uitrusting tot die reis behoeft gy niet te zorgen. Gy zult alles gereed en in voorraad vinden, en ik zal u, nevens eenen Geloofsbrief, eene ordre mede geven, uit kragt van welke u, by uwe aankomst aldaar, terstond agt hondert Ducaten toegeteld zullen worden, en de helft dezer som zal van dien tyd af voortaan uw jaarlyks inkomen zyn.

Dit bevel was my als een Donderflag. Ik giste aanstonds, dat dit alles reeds lang te voren zo was besloten geweest, en herinnerde my die woorden: *hoe ver wy ook*

van den anderen mogten afgescheiden zyn, welken *Leonora* zich gisteren hadt laten ontvallen. Ik bevondt my in de uiterste verlegenheid; ik durfde niet weigeren, den Gouverneur hier in te gehoorzamen, en de gedachte van eene scheiding doorboorde myn hart. Intusschen was het de aanmerking, welke ik hier op maakte, dat dit, naamlyk, misschien het eenige middel zyn zoude, my van eene hartstogt, welke ik thans, als strafbaar, beschouwde, te genezen, die my een weinig te vreden stelde. Ik bedankte den Gouverneur voor zyne goedheid en het vertrouwen, waar mede Hy my verwaardigde en ging henen, om myne Gemalin dit alles te berichten.

Wy spysden dezen middag aan de Tafel des Gouverneurs. Doe ik in de Zaal tradt, gaf *Blink* my een' wenk; ik naderde hem, en hy luisterde my in, dat Mevrouw van *Marwyk*, na het eindigen van de Maaltyd, en wanneer haar Gemaal zich in zyn Cabinet begeven hadt, my in den Tuin van 't Slot zou opwagten.

Ik nam eene gemaakte vrolykheid aan, doch diep in myn hart verborg ik het doodelyk verdriet, welk my knagde. Ein-

delyk verliet de Gouverneur de kamer, om zich voor eene wyl af te zonderen; ik yldede naar den Hof, aan welker Poort *Blink* my reeds opwagtede: hy wees my het Prieel, daar ik Mevrouw van *Marwyk* met *Leonora* vinden zoude, en bleef ondertusschen op zyne Post, om ons by het aannaderen van eenigen onraad te waarschouwen.

Ik repte my naar de plaats onzer bestemde byeenkomst, Hemel! hoe klopte my het hart! — Zo dra men my in 't oog kreeg, kwamen zy my te gemoet: myne Weldoenster omhelsde my tederlyk; — *Kori!* zei zy, met een' zucht, die uit 't binnenste van haar hart opsteeg, ach! dat gy wist, hoe bang, hoe verschrikkelyk my dit oogenblik van afscheid zy! — Ik moet u verliezen, en veeligt voor eeuwig! — O! dat gy met uw oog tot in myn binnenste kondt doorzien, de grootheid myner tederheid aanschouwen, en hoe myn hart by deze scheidend, bloedt! *Kori!* Ik bemin u, gelyk eene Moeder, mynen eigenen Zoon zou ik niet liever hebben kunnen; — ja, liken vonk van tedere genegenheid, die in uw hart voor *Leonora* glimde, heb ik al
over

over lang ontdekt, dan ik hieldt my, als of ik niets zag, want ik beefde in 't verborgen van angst, en sidderde voor het uitbarsten der vlamme. — Gaarne hadt ik gezien, dat twee harten, welke voor elkand r geschapen zyn, voor eeuwig met den anderen waren verbonden geworden. Maar de Hemel heeft het ni t geweld, en myne hoop is vernictigd geworden. — Ik moct alle myne kragten verzamelen, om dezen slag door te staan; — en ach! dat ook *Leonora* standvastigheid genoeg hebben mogt, om dien te verdragen! — Ik v es, ik vrees, dat deze afscheuring haar dagen verkort, — zy is nog te weinig aan de slagen van de Fortuin gewoon: (*Leonora* zat met een nêrgebogen hoofd in ccne stömme vertwyfeling, onbeweeglyk, en haare traanen-gudsten onophoudelyk, —) houdt u kloek, myne Dogter! vervolgde Mevrouw van *Marwyk*, zich tot *Leonora* kerende, bedaar, bedaar, en bedenk toch, dat uwe ongelukkige Moeder nimmer uw verlies zou overleven kunnen. — O God! — zo veel zwaar'gheden en rampspoeden hebt Gy op myn hoofd doen nederstorten, en ik

ik heb ze gedragen, en zoudt Gy nu nog willen my dezen eenigen steun myns ouderdoms ontnemen? — Neen, dat kunt Gy, dat zult Gy, niet doen. — *Kori!* (dus sprak zy my wedcrom aan, na dat haare traanen haar voor eenige oogeblikken de spraak benomen hadden,) wy mogen hier niet langer te samen blyven, zonder ons aan nieuwe gevaaren bloot te stellen. Hier overhandig ik u eene kleine gedachtenis myner Vriendschap, bewaar het, en gedenk myner dikwils. Vaar voort, myne hoogachting door een onberispelyk gedrag te verdienen. Zo lang ik leve, kunt gy my, als uwe Moeder, aanmerken, en ik zal u door sprekende daaden daar van overtuigen, zo menigmaal ik in staat ben, om het te doen. Zo gy nu en dan goede gelegenheid vindt, doe my uwen staat en welvaart weten; en gy zult ook van my van tyd tot tyd Brieven ontvangen. — Vaar wel, myn Zoon! zei zy, onder 't vergieten van ontelbare traanen, en omhelsde my nogmaals. — Vergeet niet, dat gy aan uwe Gemalin het leven schuldig zyt. *Babet* heeft u lief, dat weet ik; en, heeft zy iets tegen u

öndernomen , zy heeft het uit-liefde gedaan ; — dan , dit zyn slechts enkele giffingen.

Ik was als bedonderd en buiten my zelve , en deedt geen pog'ng , om haar in de reden te vallen , want ik hadt geen kragt , om te spreken , maar myne traanen verklapten al het gene 'er in 't binnenste van myn hart omging.

Ik liet my aan de voeten myner Wel-doenster nedervallen , — Grootmoedige Vrouw ! zei ik , met eene door snikken als verfmoorde stem , waarom kunnen toch myne lippen niet alles uiten , wat ik gevoele ? — waarom —

Houdt op ; viel Mevrouw van *Marwyk* 'er tuffchen , onze oogeblikken zyn dierbaar , en derzelver verlies niet te herstellen. Bedenk , dat *Leonora* ook affcheid nemen wil. Kinderen ! omhelst malkanderen , onderwerpt u aan den wille des Hemels , Hy wil niets , als uw beste , en 't gene uw wezenlyk welzyn bevordert.

Ik wierp my in *Leonora*'s armen , en wy vielen beiden , als door eene gemeene en gelyke magt nêrgeploft , plotfeling aan de voeten van Mevrouw van *Marwyk* , die fchier in traanen wegfsmolt , ter neder ;

der; — zoete oogenblikken! riep zy uit, welke verrukkingen doet gy my gevoelen, om naderhand de smerten onzer scheiding in derzelve gantsche bitterheid te smaken? — Waarom kan ik u toch alles niet openbaren? *Kori!* — Vaar well! — Verlaat my, — ik zie *Blink* ons te gemoet komen.

Hy kwam ook werklyk, en zeide ons, dat de Gouverneur den Tuin naderde. Wy ombelsden elkander nog eenmaal, en ik maakte my weg door eene zydeur.

Nog den zelfden avond nam ik afscheid van den Gouverneur, en zyne Gemalinne. De laatste raapte alle haare standvastigheid by een, om de geweldige droefheid, welke zy gevoelde, niet te laten blyken. De Gouverneur verzeekerde ons van zyne bescherming, en beval my nogmaals sterk aan, de goedhartigheid myner Echtgenooten te belonen.

Omtrent negen uren gingen wy aan boord. De wind was ons gunstig, zo dat wy reeds tegen middernacht 't anker ligten konden, en met het aanbreken van den dag de diepte bereikten.



DERDE BOEK.

Wij zetteden onze reis, door geen toevallen verhinderd, gelukkiglyk voort. Myne oogen bleven onophoudelyk op de toppen van het Voorgebergte (de *Kaap*) gevestigd. Myn hart was vol angst en bekommering, terwyl ik stil en in een diep gepeins op het half-dek nederzat. *Babet* stondt neven my, zy durfde my in myne overdenkingen niet storen, maar zag my blootelyk met medelyden aan.

Eindelyk verloren wy de *Caffers*-Kust uit 't gezicht, en rondom ons zag men het onmeetbaar ruim van den grooten Oceaan. —

Allengskens kwam ik uit myne bedwelmdheid tot my zelve, en wierdt *Babet* gewaar; haar gezicht was my een stilzwygend verwyf. —

Ik stondt op en ging by haar: Waardste Vrouw! zei ik, vergeef my myn gepeins, 't welk ik nog niet bedwingen kan; — de afwezigheid zal my, hoop ik, genezen; heb

heb geduld met een hart, aan 't welk de kragten ontbreken, om de hevige aanvallen zyner hartstogt tegen te staan, doch waar van gy alleen de Bezitster zyt. —

Gedurende onze gantsche reis ontmoette ons niets merkwaardigs. De Beeltenis myner *Leonora* zweefde gestadig en allerwegen om my henen en haare gedachtenis was telkens levendig voor mynen Geest: intusschen poogde ik, zo veel my mogelijk was, de heerschappy en het uitbarsten myner drift te beteugelen, en betoonde my jegens myne Gemalin zo vriendelyk, als myn toestand gedogen wilde. Zy van haare zyde liefkoosde my naar al haar vermogen, de geduurige verstroojing myner gedachten verdroeg zy geduldig, en verborg menigen traan, welke haare oogen heimlyk ontglijpte. —

De balsamieke geur, welken een warme Zuidooftewind ons te gemoet voerde, gaf ons te kennen, dat wy het Eiland, *Ceylon*, naderden. (*) Ik bespeurde juist geen merkelyke verandering van Climaat, maar de

(*) Men zegt, dat de reuk van de Caneel eenige mylen zeewards in reeds door de zee-lieden ontdekt wordt.

de Landsdowen kwamen my veel liefelyker voor. Ik zou *Ceylon* tot myn verblyfplaats verkozen hebben, indien myn Noodlot dit aan myne keuze gelaten hadde.

Weinige dagen na ons vertrek van *Ceylon* kwamen wy dicht aan de Kust van *Java* en landden eindelyk gelukkiglyk ter plaatse onzer ballingschap, te *Batavia*, aan.

Hoe zeer ik ook bereids aan den omgang met Europeanen gewoon ware, zo zette deze Stad my toch in eene nieuwe bevreemding. De menigte en toevloed van zo veellei Natien, de ongemeene pragt der Stad en van alles, dat my voorkwam, bragten by my niet weinig verwondering en oplettendheid ten wege; maaral ras wierdt ik ook aan dit gezicht gewend.

Ik wierdt 'er zeer gunstig ontvangen. De Persoon, wiens bediëning ik overnemen moest, scheen opgetogen van vreugde, doe ik hem boodschapte, dat hy van zynen post ontslagen was, en naar *Holland* konde te rug keren. Hy liet my zyn woning over en verkogt my zyne Meubelen en Huisraad voor vier honderd Ducaten. Zo lang hy nog daar was, liet ik my door hem van al het gene tot waarneming van myn Ampt gevorderd wierdt,

F. naauw-

naauwkeurig onderrichten; en na verloop van zes weeken, wanneer hy my verliet, vondt ik my in staat, zyne plaats behoorlyk te bekleeden. Ik gaf hem eenen Brief voor Mevrouw van *Marwyk* mede, welken hy my beloofde getrouwelyk te zullen overhandigen.

Drie jaaren bragt ik op dit Eiland door. Gedurende dezen tyd ontving ik tweemaal eenen Brief van myne Weldoenster, die my teffens van den ontvangst der mynen verwittigde. Telkens schreef zy my in eenen zeer gunstigen en vriendhoudenden styl, daar by meldende, dat *Leonora* my niet vergeten konde, dat zy sedert myn vertrek, onder voorwendzel van den zwakken staat haarer gezondheid, byna geen Menschen zag, en zich van alle gezelschappen onthieldt; en dat de Gouverneur sints eenigen tyd door hevige en gevaarlyke aanvallen van Jigt en Podagra veel geleden hadt.

Myne Gemalin gewon eindelyk, door haaren onvermoeiden vlyt en gedurige pogingen, om my te behagen, myn gantsche hart. Myne achting en liefde wakkerde merkelyk jegens haar aan, naardien ik dagclyks met veel genoegen telkens
nieu-

nieuwe goede hoedanigheden in haar ontdekte. Het voorwerp myner wenschen en verlangens was *Leonora*, en *Babet* dat myner Liefde.

Thans begon myne Echtgenootte de bloozende keur haars aangezichts op eenmaal geheel en al te verliezen: de etenslust verging; haare slaap was onrustig; haare oogen hadden niet meer dien gewoonen glans en levendigheid, en zy voelde door alle haare leeden eene onbeschryfelyke zwakheid.

Haar toestand maakte my ten uiterste ongerust. Ik ontboodt alle de Artsen, die zich in *Batavia* bevonden, om de oorzaak haarer ziekte te ontdekken; doch geen een derzelven kon den grond aanwyzzen. Intusschen wierdt myne Echtgenootte van dag tot dag zwakker, en naderde met langzame schreeden den dood.

Thans gevoelde ik eest regt, dat ik ze lief hadde; ik was wanhopig en vol angst. Menigmaal zat ik geheele uren nevens haar bed, om haar te troosten, en myne liefkoozingen waren getuigen van de oprechtheid van het deel, dat ik in haaren toestand nam. *Babet* wierdt myne tederheid gewaar, en zegt my, zo veel moge-

lyk, te vreden te stellen, zy verborg de smerten, die haar knaagden, en deerlyk folterden, om my niet meer te bedroeven; alleenlyk eene fchielyke fchreeuw, waartoe zy zomtyds genoodzaakt was, verklapte my haar bitter lyden.

In die doodelyke bekommering, waar mede de gedachte, van haar te zullen verliezen, my vervulde, nam ik het befluit, eene reize naar *Bantam* te doen (*), en den Koning van *Java* te verzoeken, my zyne Lyfartfen te willen toestaan: ik was van oordeel, dat het dien van *Java* 't ligfte gelukken zoude, eene kwaal te doorgronden, welker oorzaak ik aan de Lucht, of aan 't gebruik van 't een en ander vreemd gewafch, of vrucht, toefchreef: want niets was my te moejelyk, dat ik niet gaarne ondernomen zou hebben, om myne Gemalin het leven te redden; en ik roep den Hemel tot getuige, dat, gedurende deze gantsche kwynende ziekte, zelfs niet de geringfte gedachte op *Leonora* in myn harte indrong.

De

(*) *Bantam* wel eer 't verblyf der Koningen van *Java*, op dezelfde Noorder-Kuft des Eilands, *Batavia* meer dan twintig uren gaans ten Oosten van *Bantam*.

De Gouverneur Generaal van *Batavia* hadt, ten mynen behoeve, en om my eenen gunstigen toegang te verschaffen, my eenen Brief, nevens zynen Tolk, medegegeven. De Koning van *Java* ontving my zeer gunstiglyk en voldeedt terstond aan myne begeerte; Hy vergunde my, twee onder zyne Lyfartsen uit te kiezen, met welken ik naar *Batavia* te rug keerde.

Ik vondt *Babet* by myne terugkomst uitermate zwak. De Artsen van *Java* deden aanstonds het nodig onderzoek, en in minder dan een half uur ontdekten zy, dat myne Gemalin vergeeven was.

Door dit bericht geraakte ik geheel buiten my zelven; ik badt hen, al wat de konst vermag, in 't werk te willen stellen, om haar, was 't doenlyk, te genezen: dan, zy verzeekerden my, dat dit volstrekt onmogelyk was; haar was, zeiden zy, door eene moordadige hand een langzaam doodend vergift toegebracht geworden, en tegenwoordig, dewyl zy het bereids over de agt weeken by zich gehad hadt, was het reeds in alle de Aderen en Bloedvaten verspreid, en *Brama* en *Vistonou* zelfs waren onvermogen, om het

haar nu uit 't lichaam te verdryven. (*)

Ik was als razende, en vervloekte den Daader van dit gruwlyk Feit, en des te woedender, om dat het my onmogelyk scheen, hem te ontdekken.

Onder het vergieten van ontelbare tranen gaf ik myne Echtgenootte hier kennis van. Zy hoorde de uitspraak der Artfen met eene standvastigheid, welke my verbaasde. — Bedaar, *Kori!* zei zy, gy boodschapt my geen onverwagte tyding. 't Is reeds lang, dat ik den dood in myne Aderen gevoeld hebbe, en ik zie hem geruft te gemoet. Ik sterf gelukkig, daar ik de verzeekering met my in 't graf neme, dat gy my lief hebt: en, van wat voor hand dat vergift my ook moge toebereid, of gegeven zyn geworden, zo vergeef ik mynen Moorder, of Moorderes, van gantscher harte; — want — O God! — indien ik niet vergeeve, durf ik ook op geen vergeving hopen! *Kori!* Gy kent my nog niet geheel en al; zo gy my regt kende, gy zoudt my haten, gy zoudt een afgry-

(*) Van *Brama*, of *Bramma*, en *Vistnou*, of *Wistnou*, als Hoofden der Engelen, of Afgoden, zie *Rogerus*, 't verbergen Heidendom.

afgryzen van my hebben, ja my vervloeken, en evenwel voel ik, in dezze uure des doods, dat ik u de oogen openen, en u om vergiffenis fmceken moet, zo ik niet met sidderen en beeven den drempel der Eeuwigheid betreden wil. — O *Kori!* Zoudt gy my kunnen vergeven, wanneer ik u zeide, dat ik de oorzaak, de bewerkster ben van alle uwe ongelukken? ja, ik ben het, *Kori!* Gy hebt eene slang in uwen boezem gedragen, die uwe dagen vergiftigd heeft.

Nimmer zult gy myne misdaad vergeven kunnen. Door het schandelykst verraad heb ik u ongelukkig gemaakt; ik heb u uit de armen van *Leonora* gerukt, en u aan myn^ezyde vast geketend gehad: ik wil, ik moet u de geheele belydenis myner schande en myner gruwelyke euvel daden afleggen; misschien zal een zacht medelyden u bewegen, my met uwe vergiffenis te verwaardigen.

Hier op bekende zy my alles, gelyk ik reeds voor een gedeelte hier boven verhaald hebbe. Zy beleedt, dat zy het was, die myne Liefde voor *Leonora* aan den Gouverneur ontdekt hadt; zy openbaarde my alle de konstgreepen, en bedriegeryen,

door welken zy tot de vervulling haarer wenschen gekomen was. Ach! myn lieve Gemaal, besloot zy met eenen geheelen vloed van traanen, kondt gy dat berouw eens zien, 't welk thans myn hart doorkerft en in stukken ryt! die kwaal foltert en pynigt my wreeder, dan het vergift, dat door myne Aderen stroomt; ach! kondt gy my maar vergeven!

Deze belydenis, ik beken 't, kwam my zeer onverwagt voor, en een geheim misnoegen tegen *Babet* begon mynen boezem te bekruipen; maar haar toestand verdiende medelyden; de hand des Hemels was zwaar op haar, en dus wierdt zy genoeg gestraft, en haare verradery gewroken.

Neen, *Babet*, riep ik uit, haar teffens in myne armen drukkende, ik haat u niet, ik wil u niet verwyten, dat gy myn hart tallooze smerten veroorzaakt hebt, ik vergeef u alles, ik bemin u; mogt maar de Almagt des Hemels uw leven nog verlen- gen, op dat ik u overtuigende bewyzen geven konne, hoe hartelyk ik u lief hebbe.

Babet scheen in dit oogenblik van verzoening alle haare smerten niet te gevoelen; haare zong wilde haar niet gehoorzaamen:

tenis afperste. Zy wierdt veroordeeld, levendig verbrand te worden. Myne Gemalin wist niets van dit vonnis; zy hadt my zonder ophouden gebeden, haare Moorderes de misdaad, van haar vergeven te hebben, te vergeven; en ik zoude ook zelfs haar voorspraak geweest zyn, zo het verlies myner Huisvrouw my niet zo zeer het harte geraakt, en deze gruweldaad, om de gantsche Colonie tegen eene misdaad van dien aart te beveiligen, de strengste straf niet gevorderd; hadt.

Eindelyk stierf *Babet* in myne armen. De laatste dagen haars levens waren in tamelyke rust, want zy hadt al het gevoel der zenuwen verloren. Ik beweende haar verlies oprechtelyk, en zy verdiende ook myne traanen. Zy was goedhartig en bezat alle de hoedanigheeden van eene schoone ziel. De Liefde hadt, 't is waar, haar tot eenige leelyke stukken verleid, maar haar volgend leven en gedrag wischte het geheugen daar van uit en haar suertelyk einde vorderde myn medelyden. Ik liet haar pragtig ter aarde bestellen, en weinige dagen na haaren dood ontving de Negerin haare verdiende straffe.

De tyd verminderde allengskens de hevig-

wigheid myner droefheid wegens dit verlies. De gedachtenis myner Echtgenootte bleef my altoos in waarde: maar, waarom zal ik het verbergen, of ontveinzen? Myne oude Liefde kwam in myn hart wederom boven, voedde my met nieuwe hoop, en bestormde my met nieuwe begeerten.

Ik hadt myne *Babet* in een jaargetyde (*) verloren, waar in de gedurige Orcanen de Scheepvaart eenige maanden lang belemmeren, zo dat ik genoodzaakt was, de wederkomst van 't Voorjaar af te wagen, om met het een, of ander Schip, naar de *Kaap* te rug kerende, Mevrouw van *Marwyk* van myn verlies te kunnen verwittigen.

Eindelyk was deze gewenschte tyd voor handen. Zes Schepen lagen op de rée, welke bestemd waren, om naar *Holland* te keren, en dus de *Kaap* voorby moesten; en binnen eenige weeken zouden zy het anker ligten.

Vyf dagen voor hun vertrek kwam 'er juist een Compagnie's Schip van de *Kaap* zelve aan, en bragt *depeches* voor den Gouverneur Generaal mede, en teffens voor my

(*) Dit noemen ze kwaade *Mouzen*.

my eenen Brief van myne Weldoenster. Haar Ed. schreef my het overlyden van haaren Gemaal, en dat zy het Slot verlaten en een Landgoed aan de Zeekust betrokken, hadt. Zy berichtte my vorder, dat ik nu myne Post en Bediening moest nederleggen, doch dat zy my echter het jaarlyksch inkomen, 't welk ik tot hier toe genoten hadt, ook in 't toekomende zou laten behouden. Nog één wensch blyft my thans overig, (dit waren hare woorden in 't slot van den Brief) de wensch, u by my te zien; doch de Hemel heeft de vervulling van dien onmogelyk gemaakt, en ik mag tegen zyne beveelen niet morren. Ja, dat meer is, ik verbiede u over te komen: de tegenwoordigheid van een Persoon, die wel eer aanspraak op uwe tederheid maakte, zou u ontrusten, zoude u veelligt in 't vervullen dier heilige pligten, welken de Dankbaarheid en de Godsdienst uw hart opleggen, storen en hinderlyk zyn.

Deze Brief gaf my de levendigste vreugd in mynen boezem. Ik besloot zonder uitsfel te vertrekken en aan myne Weldoenster de tyding van den dood myner Gemalinne zelfs over te brengen.

Dus

Dus waren dan deze de eerste oogenblikken, in welken myn hart zich heimelyk verblydde, daarom, (de Hemel, hoop ik, zal my deze zwakheid vergeven) dat het van alle verbintenisse vry was. —

Ik spoede my naar den Gouverneur Generaal, en kreeg van zyn Hoog Edelheid verlof, met de zeilree liggende Schepen te vertrekken; ik verkogt alles, bragt myne zaaken in order, en ging aan boord. Elk oogenblik scheen my eene gantsche eeuw. Ik riep tot den Hemel, dat Hy stormen zenden wilde, die ons naar de spitzen van *Africa* heen joegen. Ras verloren wy *Ceylon* uit 't gezicht. Nooit is my myn geheele leven eene reis zo lang, zo talmagtig, voorgekomen, als deze, wy passeerden gelukkiglyk de *Maldivische* Eilanden, (*) en eindelyk ook *Madagascar*. (†) 't Scheen, of de Hemel zelfs onze vaart

(*) De *Maldivische* Eilanden hebben haaren Naam van 't grootste Eiland, *Male* geheeten, en 't woord *Dive*, 't welk in 't Malbaarsch Eiland betekent.

(†) Mede een Eiland, in den *Indischen* Oceaan; 't wordt van 't vaste Land van *Africa* door eene Zee-engte afgescheiden, die in 't gemeen het *Canaal van Mosambique* genaamd wordt.

vaart bevorderde; eenen kleinen storm uitgezonderd, die ons omtrent honderd mylen Zuidwaards voerde, hadden wy altoos eenen gunstigen wind, en in de twaalfde week na onze inscheeping landden wy gelukkiglyk by de *Kaap* aan, bereikten de Baay, en begroeteden de Vesting met den donder onzes Geschuts.

Den zelfden dag ging ik nog aan land, en begaf my naar den nieuwen Gouverneur. Deze was omtrent agt maanden geleden uit *Holland* aangekomen. Men hadt Hem reeds voor uit derwaards gezonden, vermits de hooge jaaren en de zwakke lichaams-gefteldheid van den laatst overledenen Gouverneur zynen dood al over lang hadden doen vreezen.

Ik wierdt aan zyn Ed. door eenige Officieren der Vesting, die myne goede vrienden waren, voorgesteld en aanbevoelen. Hy ontving my zeer gunstiglyk, en boodt my aanstonds eene voordelige Post by de Compagnie aan. Dan, ik verzogt nog eenigen tyd buiten dienst te blyven en in stilte te mogen leven.

Naauwlyks, was ik van den Gouverneur vertrokken, of vernam daadelyk, waar myne Weldoenster zich onthieldt. Men bragt

bragt my derwaards, en ik kwam daar zo onverwagt aan, dat Haar Ed. zelfs van de aankomst van een Schip uit *Batavia* nog niet eens was verwittigd geworden.

Myne onvoorziene verschyning zettede hen allen in eene aangenaame verbaazing. Dan, waar zal ik woorden vinden, om den tederen en liefderyken welkom van myne Weldoenster en de verrukkende zoechtigheid dier oogeblikken te beschryven, in welken ik *Leonora* 't eerst weder omhelsde? De geheele avond verliep in eene overmaat en dronkene opgetogenheid onzer vreugde en eerst na de avond maalyd viel het Mevrouw van *Marwyk* in, te vragen, of ik myne Gemalin in *Java* te rug gelaten hadt.

Ik verhaalde Haar alles, haaren dood, en haare bekentenis op haar Doodbedde. Eenige traanen, welke my by dit verhaal ontglipten, verbanden al het kwaad vermodden uit het hart myner Vriendinnen. Wy beklagden haare gedachtenis, en baden de wegen der Voorzienigheid aan.

Zo dra de Bedienden uit het vertrek gegaan waren, wierp ik my aan de voeten myner Weldoenster! Nu, Mevrouw! riep ik uit, en kuste haar de hand, nu staat het in

in uwe magt my gelukkig te maken. Met eene onuitspreeklyke vreugde herinner ik my thans dat gezegend oogenblik, — doch ter dier tyd was het my treurig, — doe wy malkanderen de laatste maal zagen, en ik de verzeekerdheid van uwe vriendschap met my mede nam: Grootmoedige Vrouw! wat waren doemaals uwe woorden? *gaarne badt ik gewenscht*, zeyde Uw Ed. *twee barten met den anderen verbonden te zien, welke voor elkander schynen geschapen te zyn?* — Zoudt Gy, Mevrouw, zou *Leonora*, gedurende myne afwezendheid, van zinnen en van gevoelens, om my gelukkig te maken, veranderd zyn? — Ach! Mevrouw; wat vertraagt Gy? — Laat my dat zoete, dat lieve woord uit uwen mond nog eenmaal horen! —

Zacht! zei Mevrouw van *Marwyk*, deze avond moet enkel en alleen aan de vreugde over uwe wederkomst zyn toegewyd. Morgen zullen wy van ernstigere zaaken spreken; en ik zal u zelfs laten oordeelen, of het in myne magt staat, uw verzoek u in te willigen.

Leonora was den gantschen avond byzonder stil, en in diepe gedachten: de eerste

eerste uitgelatenheid haarer vreugde was aan de levendigheid der myne gelyk; maar al ras was zy veel gematigder, meer achterhoudende; niet, dan een teder opslag van oogten, die de mynen nu en dan ontmoetden, gaf my te kennen, dat zy my nog beminde.

Ik bragt dien gantschen nacht in eene onbeschryfelyke ongerustheid door. Men riep my tot het ontbyr. *Leonora* wachte my zo wel, als haare Moeder, in haar Nachtgewaad, en de eerste kwam my in myne oogten bekoorlyker voor, dan ooit.

Nu, myn Vriend! riep de laatste my te gemoot, wanneer ik de Kamer intradt; hoe hebt gy den eersten nacht geslapen? Denkelyk, zeer gerust? — Ach! Genadigste Mevrouw! antwoordde ik, hoe zou men rust kunnen verwagten by die vreesfelyke ongerustheid, en de onzekerheid, in welke ik u gisteren avond verliet? — Heb maar geduld, viel Mevrouw van *Marwyk* my in de reden, aan onzekerheid zal het niet meer te wyten zyn, zo gy den tweeden nacht niet geruster doorbrengt; dan den eersten.

Even na 't ontbyr verzogt my Mevrouw van *Marwyk*, met Haar in 't Cabinet te

G gaan?

gaan? Ik volgde Haar, vol vrees en hoop. —

Eerst en vooral, *Kori!* zei zy; zeg my eens, of gy dat Psalmboekje nog hebt; 't eenigste, dat uw Vader u naliet, en 't welk gy eertyds zó zorgvuldig, als een Heiligdom, bewaarde?

Gewisselyk ja, Mevrouw! zei ik, nog altyd houde ik dit Boek, als een onwaardeerbaar kleinood, en 't gezicht daar van heeft my al menigen traan uitgeperst; want het doet my gedurig denken aan de duisterheid en onzekerheid, waar in ik my steeds aangaande het Noodlot van dezen mynen ongelukkigen Vader, wien ik nimmer 't geluk gehad heb van te kennen, bevinde.

Haal my dat Boek eens, hernam Mevrouw van *Marwyk*.

Ik liep zonder uitsfel naar myne Kamer, opende het koffer, daar het in bewaard lag en bragt haar 't zelve.

Zy nam het aan.

Maar, zei zy, na dat zy het eenige oogenblikken stil en met traanen in de oogen bekeeken hadt, zyt gy wel verzeekerd, dat dit het eigen Boek is, welk gy uit handen van uwe Moeder ontvangen hebt?

Geen

Geen ander; toch niet; antwoordde ik, en boven dien — maar — waarom doet gy my op nieuw twyfelen? — en wat wil dit alles toch zeggen? — juist komt my nu nog te binnen, dat men my het myne op uw bevel afnam en eenige dagen daar na wêerom gaf, — 't scheen my netter, fraajer, — zoudt gy mischien —

Men heeft u bedrogen, *Kori!* viel Mevrouw van *Marwyk* daar tusschen, ik heb het regte Boek. Zie, daar hebt gy het! vervolgde zy, my een klein afgesleteri Psalmeboek overhandigende; — ga nu naar uwe Kamer, doorlees het met aandacht, en keer dan tot my te rug.

Ik nam het Boek, en gehoorzaamde; zonder te kunnen beseffen, waar die gantsche handel op doelde.

Op myne Kamer gekomen zynde opende ik het zelve; maar ontdekte al haast iets, 't welk my van veel belang scheen te zyn: ik vondt, naamlyk, alle de opene plaatzen; de zyden en de randen onder en boven in het Boek met eene Potlootspen beschreven, — ik begon te leezen, — en terstond ontwikkelde zich de duisternis